

हेटजिनार्दनदुःखहंतः त्वदुपासने त्वद्भजन एव आशायासां तावयं वसतीर्गहान् विसृज्य हित्वा योगिन इव प्राप्ताः तव सुंदरस्मितविलसितनिरीक्षणेन
यः तीव्रः कामः तेन तप्तचित्तानां हे पुरुष रत्नदास्य देहि ॥ ३८ ॥ ननु गृहस्वाम्यं विहाय दास्यं किमिति प्रार्थ्यते अत आहुः वीक्ष्येति अलकावृतमुखं
केशांतरैरावृतं मुखम् तथा कुंडलयोः श्रौर्ययोस्ते गण्डस्थले यस्मिन् अधरे सुधा यस्मिन् तच्च तच्च तव मुखं वीक्ष्य दत्ताभयं भुजदंडयुग्मं वक्षश्च श्रिया एक
मेवरमणं रतिजनकं वीक्ष्य दास्य एव भवामेति ॥ ३९ ॥ ननु जुगुप्सितमौ पपत्यमित्युक्तं तत्राहुः कास्त्रीति अंगहेरुण कलानि पदानियस्मिन् तत्

तन्नः प्रसीद हटजिनार्दन तैः घिमूलं प्राप्ता विसृज्य वसतीस्त्वदुपासनाशाः ॥ त्वत्सुंदरस्मितनिरीक्षणतीव्रकाम
तमात्मनां पुरुषभूषणदेहि दास्यम् ॥ ३८ ॥ वीक्ष्यालकावृतमुखं तव कुंडलश्रीगण्डस्थलाधरसुधं हसितावलोक
म् ॥ दत्ताभयं च भुजदंडयुगं विलोक्य वक्षःश्रियैकरमणं च भवामदास्यः ॥ ३९ ॥ कारुण्यं गते कलपदाय तवेणु
गीतसंमोहितार्यचरितान्नचलेत्रिलोक्याम् ॥ त्रैलोक्यसौभगमिदं च निरीक्ष्य रूपं यद्गोद्विजद्रुममृगाः पुलका
न्यविभ्रत् ॥ ४० ॥ व्यक्तं भवान्ब्रजभयार्तिहरोऽभिजातो देवो यथादिपुरुषः सुरलोकगोप्ता ॥ तन्नो निधेहि कर
पंकजमार्त्तबंधो तप्तस्तनेषु च शिरस्सुचकिं करीणाम् ॥ ४१ ॥ श्रीशुक उवाच इति विक्लुवितं तासां श्रुत्वा योगे
श्वरेश्वरः ॥ प्रहस्य सदयं गोपीरात्मारामोऽप्यरीरमत् ॥ ४२ ॥ ताभिः समेताभिरुदारचेष्टितः प्रियेक्षणोत्फुल्लमु
खीभिरच्युतः ॥ उदारहासद्विजकुंददीधितिर्व्यरोचतैर्णांकइवोदुभिर्वृतः ॥ ४४ ॥ उपगीयमान उद्गायन् वनि
ताशतयूथपः ॥ मालां विभ्रद्वैजयंतीं व्यचरन्मंडयन् वनम् ॥ ४४ ॥

आयतं दीर्घमूर्च्छितं स्वरालापभेदस्तेन पाठांतरे कल
पदामृतमयं वेणुगीतं तेन संमोहिताकावास्त्री आर्यचरितान्निजधर्मान्नचलेत् यन्मोहिताः पुरुषा अपि चलिताः किंच त्रैलोक्यसौभगमिति यत्तु यतः
अविभ्रत् अविभरुः त्वद्योतकशब्दश्रवणमात्रेणापिता वन्निजधर्मत्यागो युक्तः किंपुनस्त्वदनुभवेनेति भावः ॥ ४० ॥ व्यक्तं निश्चितम् ॥ ४१ ॥
विक्लुवितं पारवश्यप्रलपितम् गोपीररीरमत् रमयामास ॥ ४२ ॥ प्रियस्येक्षणेन उत्फुल्लानि मुखानियासां ताभिः उदारहासश्च द्विजाश्वतेषु कुंदकु
सुमवत् दीधितिर्यस्य सः एणांकश्वद्वः ॥ ४३ ॥ ४४ ॥